Un ascens històric amb protagonisme gironí

Eloi Amagat, Àlex Granell, Sebas Coris i Pere Pons, futbolistes que s'han format al club, han aportat el seu granet de sorra a l'excel·lent temporada que ha dut l'equip de Machín a Primera

Un ascens històric amb protagonisme gironí

Difícil seria entendre aquest Girona sense el saber estar, la potència i el control al mig del camp de Pere Pons; sense els canvis de joc mil·limètrics i les assistències d´Àlex Granell; l´entrega, la rauxa i la passió amb què Eloi Amagat viu cada partit; o els eslàloms i l´exquisida qualitat tècnica de Sebas Coris. Tots quatre han aportat l´accent gironí al vestidor. Són de la casa, fets al club. Futbolistes del planter, que saben més que ningú què vol dir ser del Girona i gaudir-ne o patir-ho quan toca. Pujar a Primera ha estat una alegria immensa per a tota la plantilla; accentuada una mica més en els seus casos. Amb més o menys minuts a les cames, una major o menor presència al camp, el cas és que aquest pòquer de jugadors passarà a la història de la mà del club que els ha vist créixer, madurar i fer-se grans.

Cadascú té la seva particular història amb l´entitat de Montilivi; n´hi ha que han cremat totes les etapes a la base, que s´han format des de baix però que han hagut de marxat per després tornar per la porta gran. El cas és que tots quatre han compartit vestidor aquest any, gaudint d´un curs que mai podran oblidar. Començant per Pere Pons, possiblement un dels jugadors que ha crescut més al llarg de les últimes temporades. L´actual versió del de Sant Martí Vell té molt poc a veure amb la d´aquell nano que va debutar el 2012; o la del que va marxar cedit a l´Olot un curs més tard. Des que Machín va aterrar al club, el gironí ha despuntat d´una manera exagerada, convertint-se en un autèntic referent. S´ha convertit en el jugador de camp amb més presència a la Lliga, superant la barrera dels 3.300 minuts i acumulant la trentena llarga de partits. El mig del camp del Girona no s´entén sense Pere Pons; sense la seva capacitat per tallar, destruir i desesperar el rival, com també per iniciar jugades, tirar cap amunt com si res i fins i tot veure porta: ha fet un parell de gols (contra Almeria i Numància), amanits amb una assistència.

Amb menys minuts a les seves cames, un altre gironí: Àlex Granell. Capità i un dels jugadors més estimats per l´afició, el migcampista ha celebrat la creació d´una penya oficial que duu el seu nom amb l´ascens que persegueix des de fa uns anys. S´ha sabut adaptar a la perfecció als canvis de dibuix amb què l´ha reptat Machín i a la fortíssima competència al mig del camp. Però ha acabat responent quan li ha tocat dir-hi la seva a còpia d´assistències, passades de luxe i centrades perillosíssimes per a qualsevol rival. No ha jugat tant com les últimes temporades, però ha superat la barrera dels 20 partits i ha assaborit d´una manera especial l´èxit de pujar a Primera. Sobretot ell, a qui li va tocar voltar durant uns quants anys, amb algun descens inclòs de categoria com el que va patir al Prat, abans de poder tornar a casa seva per la porta gran.

Fa unes setmanes que la temporada es va acabar per a Sebas Coris. Una desafortunada lesió al colze que el va obligar fins i tot a passar per la sala d´operacions ha fet que el selvatà hagi vist consumat el salt a Primera des d´un segon pla. Això no vol dir que no hi hagi contribuït. Al contrari. En l´any que més minuts (1.330) i partits (27) ha acumulat a la Segona Divisió A, Coris ha acabat d´explotar. Potser li haurà faltat assolir aquella continuïtat que cerca des de sempre, però el cas és que quan li ha tocat saltar al camp, mai ha decebut. Ha estat el Coris més titular i menys revulsiu dels últims cursos, un futbolista que per fi ha aprovat una de les seves assignatures: veure porteria. Només un gol ha marcat aquesta temporada, contra el Valladolid uns mesos enrere; tot i això, la seva primera diana a la categoria i vestint la samarreta del primer equip va servir, en part, per gua nyar tres punts que avui serveixen perquè els gironins siguin de Primera de manera matemàtica. La seva bona feina, a més, ha estat recompensada aquest any amb la renovació del seu contracte. Acabava la seva vinculació amb el club el 2018, però el nou acord fa que el de Tossa sigui blanc-i-vermell fins al 30 de juny del 2019.

Menys partits i una menor incidència des del damunt de la gespa pot semblar que hagi tingut Eloi Amagat en aquesta fita, però és tan seva com de la resta. Ell va viure l´històric ascens a Segona A del 2008 i 9 anys després, n´ha pogut celebrar un altre. Lluny li queden les seves experiències a Llorca i Llagostera; tornava a casa seva el 2012, decidit a convertir-se en un futbolista important, a gaudir al club de la seva vida, el que el va veure créixer. S´ha hagut de quedar tres cops a les portes de Primera, i també estar a punt de baixar assolint una permanència que mai ningú hauria arribat a imaginar. Fins que a la cinquena ha estat la vençuda. Als 32 anys, més val tard que mai, li ha tocat el premi gros. Un ascens desitjat. Molt desitjat. Lluitat i sofert. Perquè ell, gironí des del bressol, és dels que viuen i senten com el qui més cada partit, cada jugada. Ha demostrat el seu caràcter gua nyador i la seva experiència quan Machín li ha donat una oportunitat. Sempre a punt, ha estat allà quan se l´ha necessitat. I ell, amb contracte fins al 2018, només desitja una cosa: seguir gaudint, jugant i lluitant per aquest Girona a Primera.

No haurà jugat més de 3.000 minuts com Pons, ni repartit 5 assistències com Granell. No té el pes al vestidor de l´Eloi, ni la capacitat per revolucionar un partit de Coris. Però també hi ha dit la seva. Ell és Marc Carbó, un saltenc que aquesta temporada ha debutat a la Segona Divisió A, que s´ha entrenat en repetides ocasions des de l´estiu passat sota les ordres de Pablo Machín i que ha demostrat tota la seva qualitat a Tercera de la mà del Peralada. El 30 d´octubre passat, contra el Numància i amb el partit resolt (3-0), Carbó va tenir la seva oportunitat. Uns 6 minuts per estrenar-se a la categoria d´argent i un record per a tota la vida. Això, sumat a alguna aparició a la Copa Catalunya, fins i tot a la final contra el Nàstic, amb titularitat inclosa.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/05/ascens-historic-protagonisme-gironi/850113.html?utm_source=rss